

Lovgivningen, og at de navnlig ikke ville lade sig afholde derfra ved de Betragtninger, som det ærede Medlem har anført, thi hvor fortræffelige disse end kunne være, maa deres Værdi med Hensyn til Discussionen beroe paa Forholdet mellem Præmisserne og den Conclusion, som man deraf maatte udlede. Nu dreiede den første Deel af hans Foredrag sig væsentlig om, at han i Loven af 20de Juni 1850 savnede saadanne Bestemmelser med Hensyn til Regjeringens Forhold til Creditforeningerne, som maatte være ønskelige, navnlig med Hensyn til Debitorerne. Han har stærkt urgeret, at det er en dyb Grundfeil ved disse Foreninger, at det er Foreninger af Debitorer, og at Creditorerne ikke have nogen Stemme eller Ret. Jeg skal nu bemærke, at Statutterne ere en Contract imellem Debitorerne og Creditorerne, at de ere stadfæstede af Regjeringen, at der ikke kan foretages den allermindste Forandring i dem uden Regjeringens Samtykke, og at det er Regjeringens Pligt at controlere deres Opretholdelse. Om man kan ønske, at disse Bestemmelser kunne være noget videregaaende, er en Sag for sig selv; men man kan ikke sige, at Creditorerne ere retsløse, thi det forekommer mig, at Regjeringen staaer i høi Grad som deres Værge, og naar jeg betænker, i hvilken Grad Obligationseierne udgjøre en chaotisk Masse, idet de ere spredte over hele Landet og saa at sige stiftede med hver Dorsdag, saa forekommer det mig rigtigt nok, at de ere bedst tjente med, at Regjeringen staaer som deres bestiftede Værge og paaseer, at deres Rettigheder opretholdes, thi en Sammentrommen af en Generalforsamling af Creditorerne vilde rimeligvis kun føre til meget illusoriske Foranstaltninger. Men ialtsald berører det ikke det Spørgsmaal, hvorom her er Tale, og den ærede Landstingsmand maa selv have følt, i hvilken Grad denne Discussion hørte hen til Aaret 1850 og ikke var paa sit Sted i dette Dødsblik, thi han søgte aabenbart at komme ind i Sporet ved til Slutningen at sige, at naar vi røre ved disse Sager, maae vi see at faae indført nogle Ting af den og den Besskaffenhed. Det vilde have været et fortræffeligt Raisonnement, dersom det havde været saa, at det ærede Medlem havde gjort positive Forslag til saadanne yderligere

Betryggelser, men naar det skulde begrunde en Forkastelse af, hvad der er foreslaaet af Udvalgets Fleertal, saa troer jeg, at man blot behøver at opfaae det Spørgsmaal; hvilket der da kommer det nærmest, som han ønsker, og det er da aabenbart, at ved at følge ham bliver man staaende ved en Tilstand, som efter hans Mening er usyldestgjørende og altsaa fjerner sig fra hans Ønsker — hvad det er, han ønsker, er jo forøvrigt Noget, vi maae gjette os til, da han hverken i Betænkningen eller under Discussionen har antydet noget Forslag — medens man ved at følge Udvalgets Fleertal ialtsald giver visse betryggende Garantier med Hensyn til de nuværende Foreninger, hvorimod man, ved at forkaste Forslaget forkaster Noget, som vel ikke er aldeles fyldestgjørende, men som ialtsald efter den ærede Landstingsmands egen Mening er bedre, end hvad man kommer til ved at følge ham, hvilket netop er den nu bestaaende Tilstand. Naar den ærede Landstingsmand nu siger: „Lad os vente nogle Aar, saa medfører Nødvendigheden det“ — jeg skal ikke berøre den lille Bisfeil, at han sagde, at da staaer Crediten overmaade fast; — nei, saa er der ingen Nødvendighed; naar Regjeringen drives til at skride ind i Forholdet, saa er det, fordi Crediten staaer paa svage Fødder, — men affect derfra, vil jeg møde denne Opfordring til at vente i nogle Aar med det Svar, at hele den bestaaende Lovgivning og de derpaa hvilende Statuter ere engang fer alle det definitive Grundlag for Retsforholdet med Hensyn til alle de Contracter, der ere sluttede imellem Creditorerne og Debitorerne, og enhver ny Lovgivning kan kun komme til Anvendelse paa de Contracter, der slutes efter den Tid. Altsaa, Mit, hvad der opnaaes ved at følge det ærede Medlem, er, at til de 20 Millioner, der nu hvile paa denne svage Grund, vil der komme endnu en heel Deel Millioner, som ikke ville komme til at nyde Godt af de Betryggelser, som han selv ønsker indførte. Naar det ærede Medlem har gjort opmærksom paa, at den mislige Tingenes Tilstand, at den hele Bestyrelse hviler hos Debitorerne, kan man finde sig i, naar der kun er een Serie — og det er det Første Punkt, hvori der forekommer mig, at være logisk Sammenhæng med Sagen —